

ВИХОДНІТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

3 польських справ.

Нуратов Собінський
убитий.

Інавгурац я.

Той самий домінуючий тон звучав і в промові ректора д-ра Семірдацького, однак з німью пробирався ішла скала фальшивих ноток, настроєних на ноту зависті, ненависті й крайньої ігноранції. Тільки що звернули увагу тільки на те, що в його промові було спільного з задоженими і висножками представника краківської високої школи.

тіння за шукку наказується, безвідомість невідомості на сесіях університету. Указ прийшов у суботу перед нашим Великим днем. Купити жовтня на «Філії» було заплановано. Значний факт, що одна учениця Української поперечної подвійки та членкиня Української білої поперечної подвійки «Вісник» підписався «Вісник». Після цієї події була приказ контролувати учениць. Українці, які виконали наказ якогось там поперечної комітету. За інспектуванням Шеня-льського переміщено на захід іспанських: О. Михайленку з Устк, Олену Голубовичку з Івана Голубовича з Карло-ва, а всієї неспотриби, або й гірші туди, що осталося від олімпіонської прокуратури, спокійно урядують. У шкільних поперечках, поперечно найбільше зловживають учениці, а між ними і старі, що мають по 30 літ служби, їх не приймає поперечка, без суду, без жодної неспотриби, без жодної емеритури, але жасотирити. Єдиним винком цих людей та те, що вони так розуміли своє ученицьке звання, що не тільки зводило працювали в школі, але як керівники зсінтних та культурних установ стали ді-сними ученицями шкільним виставкам, що туди сусідським шкільним виставкам, щоб такі найбільшій членів українського громадянства позбавити кусця хлі-ба. Імена наших зловживаючих: 1) Ва-силь Равлюк, управитель школи з Вол-ківців, 30 літ служби, від 20 літ голова «Вісник». 2) Просвітні і керівники кооперативного руху в повіті, 2) Анна Равлюкова, уч. з Волківців, жінка поперечної, 25 літ служби. 3) Михайло Захарченко, землемірний член виділу «Вісник», «Вісник» і організатор селянських хорів. 4) Євгенія Захарченко, жінка поперечної. 5) Микола Марчук, визначний кооперативний діяч. Вінці належить згадати, що молодіші учениці української народності повітова рада шкільна до служби взагалі не приймає, а каже їм дорогу на Ломову і на Познань, де вже є 16 молодіших учениць. Сіятинщина, а в нашій селі наміхають Польок, для яких місце все знаходиться. — При жінці серпня на знаву знаву мін. Сукко-льського сніп-ня жінки рух мін. родичів. Почали ми в кожному селі під меморіалами до українського школою бачити підписи і неспотриби до Варшави. Це так перепудило зловживаючих шкільних, що пущили в рух польок, яка вносила до сел розвела доходяжки та всімним грозями стара-лася перешкодити висити меморіали, а чимось конфіскувала неспотриби. Примі-ром поліцейський зі старини Забурилі за-брав в Альбінічці порожній меморіал та кричав: «Вам забігається Україна — а вас наву». Досі з тих меморіалів не ви-шло нічого.

Зі спорту.

Україна — Австрія 3: 2.

До Відня приїхала перед тижнем спортова дружина з Харкова, щоб розіграти явчів змагання з дружиною, складеною з найкращих гравців віденських робітничих клубів. Гра мала відбуватися ще в минулу неділю, одначе насильством непогоди її перенесено на суботу 16. н. м.

Про силу й справність української дружини ходили різні чутки, бо це перший раз виступали спортовці з України перед віденською публікою. Не диво, що на змагання, які відбулися на площі відомого віденського спорту клубу «Рapid», прибула сила Віденців, цікавих побачити гру «екзотичних» гостей. Платніх білетів видано 13.000.

Дружина України виступила в такому складі: Норіа (Харків), бражник, Кладко (Донбас), Навальніа (Харків) — оборонці; Семенів (Харків), Белабрів і Сновий (оба Донбас) — поміч: Козаків і Альфрєв (оба Харків), Кондратенко (Миколаїв), Володимирський (Донбас), Смолюкський (Миколаїв) — напад. Гравці України — в більшості металеві робітники. Вибрану дружину віденських робітничих спортових товариств становили гравці таких клубів: Вперед, Фонтана, Електроні, Трамаві, Штурм 14, Гельфорт, Лівон, Червона Зіада.

Гра зачалася наступом української дружини, та вже небагато вивалилося її слабі сторони, так, що вона обмежилася лайке виключно до оборони, пробуючи грати в один-два рази проблем дистанції під брамкою противника. До паван Австрійці нападками у ворота дружини України гнали один раз пилку. По паван зробили це ще двічі і їх перемога видавалася вже певною. Та робітничі публіка (майже виключно соціалісти й комуністи) стала з цілою силою підняти окликами пролетарських «Москалів» (так пишуть про дружину з Харкова всі віденські газети) і бестрежти місцевих віденських гравців. І сталося чудо. Підбадьорені постановою публіки, всімні українські металеві робітники в другій половині гри три брамки і таким чином вирівняли гру до стану 3: 3.

Гра дружини металевих, як піше віденська преса, стояла на примітивному рівні. Гравці не знають, що таке техніка гри, не зможуть також як слід обходитися з пилкою. Головою грати зовсім не вміють. Виривали гру тільки завдяки публіці, як і ті обставини, що їх противником були гравці з німеччини клас віденських клубів. Усеж така дружина України має кілька талановитих гравців і безперечно стоїть технічно вище від наших найкращих спортових клубів на зах.-українських землях. Во-вйти з розрахованою логікою з дружиною

з німеччини в такому спортовому центрі, як Відень, зовсім не так легко, як собі дехто у нас може уявляти. Слід іще зазначити, що спортовці сповідаючи віденський газет приналежності об'єктивно попри зазначені вгорі хиби українських спортовців такі їх прихити, як заплал, режист, просити і спотрибисті, а з тим можна при пильнім і спотрибистім тренуванні діяти до поважних успіхів. Особливо вибрана дружина з України послужає цієї ради віденським пресі, що може за якийсь час стати дійсною небезпечкою для першорядних європейських клубів. А поки що мусить бути доволею, що кинуть ремісонів явсідом з клубами — німеччини клас.

Перемога української дружини у Вінер-Найштадті.

В неділю 17. н. м. дружина українських металевих гравців незмінною складу у Вінер-Найштадті, одному з найбільших промислових осередків німеччини Австрії. Противником української радянської дружини була комбінована дружина, зложена з найкращих гравців Вінер-Найштадту. Гра в першій половині була вирішальна (2: 2), в другій половині українська дружина виявила деяку перевагу і втіла перемогу 4: 3. Як у Відні, так і тут публіка ста-нула остентативно по стороні «чужинців» України.

З судової салі.

Ще 1918 нй рік.

Дня 18. жовтня н. р. відбулася перед трибуналом окружного кримінального суду у Львові розправа проти Михайла Смаги з Дорошова Вел. жовківського повіту, обвинуваченого за те, що в другій половині листопада 1918 р. будучи командантом української міліції в Дорошові Великій, дав приказ убити незнайомого чоловіка польської національності, чим допустився злочину співчливості в убивстві (морді) з § 134 к. з. Винуваченого потвердили записані свідченнями свідками два свідки, а саме Дмитро Сорока і Василь Борис. Вони згадали, що їх село москвофільське і не хотіло йти до Української Армії, а одинокій Україні в селі Михайло Смага як командант міліції, примушував людей йти до війська. Жалувалися також, що обвинувачений обступив раз церкву і зматну-вав з неї всіх парубчаків, що укривалися перед військом. Трибунал, зложений з представників ради. Еміліовича і воятин Дворжаків і Гошовського, відкинув усі внесення оборони на обставину, що обидва свідки говорять неправду, бо того убивства допустився диявол відділ мародерів, який навіть обвинувачено-му, як командантові міліції, вносила 25 бу-ків; відкинуто також внесення оборони, що трибунал признав себе некомпетентним і відіслав справу до суду присяжних. По промовах прокуратора Соболевського й оборонця д-ра Льва Ганке-вича трибунал засудив Смагу, що вер-нуз цього року до села з Рад. України, на 3 роки тяжкої каторги, а на випадок приняття вироку примінив замістю, яка дає 1/3 кари. Обвинувачений не приняв вироку і зголошено зажадання неважності.

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це на-родна фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Лист до редакції.

Просимо Хв. Редакцію помістити на сторінках «Діла» отсю нашу замітку: В 70 числі «Нового Часу» з дня 4. жовтня 1926 р. появилася фейлетон під заголовком «Патріот адвокат». Змістом цього фейлетону імпується українському адвокату К. в місті Б. довершення злочинного обману на своїйому клієнті, бідному селянині, в порозумінні з меценасом про-тивником. Цей кинимий, а в кожному разі ще не доказаний факт автор фейлетону атенералізував таким робом і предста-вив у такому світлі, що кинув тінь на доб-ру славу й добре ім'я членів української адвокатури, а рівночасно остергав укра-їнські шари громадянства зовсім недово-значно перед українськими адвокатами.

Союз Українських Адвокатів, як станова організація, на своїйому черговому засі-данні дня 16. жовтня н. р. рішча зложи-ти рішучий протест проти цього нечува-ного генералізування одного кинимого, ще неперевіреного факту одиначи на цілий стан, а рівночасно повідомляє українське громадянство, що Виді С. У. А. перева-дить строге й об'єктивне слідство в тій справі, якого вислід подасть негайно до прикладного відомства.

Львів, 16. жовтня 1926.

За Виді Союзу Українських Адвокатів:

Д-р Лев Ганкевич в. п. президент.

Д-р Євген Широмський в. п. секретар.

Всячина.

Василь король — це еспанський. Всі явища на його життя не відбивають йому гумору і він більше сидить у Пари-жі, як у своїй столиці, де його заступа-ють лавкатори і революціонери. Але при цьому йому він має ще поважні нахили. Іде за прикладом інших «коронних» голів, які преші чимсь займаються. Старі французькі королі залюбили писати квіти, годували худобу або дріб, а Віл-гельм II. рубав дерева. Англійський король — загорлий філателіст, Італійський абсо-люст став гроші, бельгійський цікавиться механікою і великий прихильник автомо-білевого спорту. Наслідком англійського престололюб'я грати роллю залюбови мажистів, а буши. Болгарський цар — керманіа кораблем Найоригінальнійш з них — король Альфонс. Він збирає всеко-го рода зброю і смертоносні знаряддя спрямовані проти нього. Відома, що ес-панський король так люблять, що все організують змолу на його життя. Коли він дізнався минулого року, що в Парижі відкрили змолу на його життя і при ре-визії змовників найшли новий тип револю-верів, він негайно звернувся за проханням до парискої поліції, щоб вона прислала йому цей револьвер для його колекції. Кожний раз, коли в Парижі кидали на нього бомбу, він засі-ди брав відомки з неї на спомин. Він мусить вірити, що доля признала йому таку роллю, яку він добросердно прийняв. Бо його збрівка починається діто-чною пляшечкою, з якої хотіли його отро-тити, коли ще був немовлятем. Є там та-кож кістка коня, який згинув підчас ата-кати в Мадрид в 1906 р. коли Альфонс вертався із шлюбу. А може еспанські громадяне, знаючи пристрасть свого ко-роля, нахилили збогачувати його колекцію цю роллю до новини смертоносими прича-дзіння?

НАТАЛІЯ в ПОРОДКІВ

ФЛЯКЕВИЧЕВА

жінка смеритованого управителя школи

померла по довгий і тяжкій недугі, дня 2. X. 1926 в Львові, проживши літ 70. В. П. П.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор під управою Петра Савесько-го у складі 30 осіб виступає:

Четвер 21. X. Коломия.
П'ятниця 22. X. Городенка.
Субота 23. X. Городенка.
Неділя 24. X. Коломия.
Понеділок 25. X. Делятин.
Вівторок 26. X. Делятин. 719 11-7

Виді Філія і Просвітні в Городенці запрошують отсим членів Товариства Про-світні на Загальні Збори Філія Просвітні в Городенці, котрі відбуваються в понеділок 1. листопада 1926. в 10-й год. переполуд-нем в салі Народного Дому в Городенці. Безперечно перед Зборами відбується в парохіальній церкві Богослуження з па-нахидою за померлих членів. Порядок денний Загальних Зборів: 1) Отворення Зборів і відчитання протоколу попередніх Загальних Зборів, 2) Справоздання усту-пального Виділу і одобрення, 3) справа відступлення часті реальності Просвітні на бурсу, 4) Внесення членів. На сі Збори запровад свій прилад голова п. Мих. Галу-шинський. — о. Комаринський, д-р Т. Окуневський. 719 11-7

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

ВАНДАЖІ на найбільшій прокукліні. О-паски череві лічичі для утиху нань. Гу-мові панчохи проти жилив. Косметичні опаски для зреформовання ніг. Штучні ноги і руки для ампутованих і т. п. пору-чає Вандажист Полячек в Сам-борі. Циніни даром. 689 11-17

ПАРОХІЯ Кропивник п. Голінь к. Калу-ша негайно потребує дяка з добрим голосом і чесним характером. 766 2-3

ПРИМУ негайно здібного хлопця на практику до механічного ремесла Ю. Ломата, вул. Семкевича 9. 763 2-2

1 зол. 50 сот. коштує одна ложка, ніж, або виделка з хінського срібла у Манля Коперника 14. 681 6) 3-2

ФОРТЕП'ЯН, пиліно, фісгармонію, куплю негайно, плачу готівкою. Панська 12. пов. Ганак. 732 4-5

ОСІБНА улюблена кімната (або без) до вилавлення. Зголошення Короле-вої Явчині 38. партер на ліно. 777 1-3

БРАВЧИНЯ, пошукує заняття по при-ватних домах, також на вилді, за скромним винагородженням. Зголошення до Адміністрації під «Бравчиня». 778 1-2

САМІТНА, учителька літ 39, пошукує ін-телігентної панни чи бездітної парю для товариства і зведи до дому. Ближні інфор-мації у Львові М. Лисова, Чернича Н. Писюка

ЛІА гімназійних абітурієнтів, що зають матуру в січневій річці 1927. Пон-торючий Курс. Всі предмети викла-дають найкращі гімназійні професори. Початок науки 1. листопада. Зголошення «Освіта», Львів, Милковського 11. літ 12-1 і літ 5-6. 773 1-3

З 1 ПІВ мого поля, торозки, з тит-800 сажок під будову на побач 2 км. від Дорогобича. Ближні інформації Ля-товської — Борисляк біля Сокола. 772 1-4

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відповідає.

Спеціаліст ветеринарних і шкільних надуг

д-р Генрик Роємаріа

б. с. клінік дорж. львівської, віденської, париської, б. управитель ветер. шпиталю в Лявруці і в Лявруці літ 8-18. 12-1 і 13-4. Львів, вул. Коперника ч. 12.

Окрема жидальня для Пам. Тел. 38-11. 741 3-5

Первопідня краєвця робітні

в великій поштовій місті пошуку краєвця — першорядну силу, який при-завив би робітні жіночки і мужицького одягу, знав роботу кушнірську. Зголо-шення з поданням усний слави до жовтня н. р. до Адміністрації «Діла» на «Робітні краєвця». 617 5-3

МЕСНІ

закордонні і краєві від най-смертливих до найнебезпечні-ших на доглядні успішні і по найкращих цінах поручає 694 С. БРНК, Львів, Райтан 10. 3-3

КУРСИ КРОЮ

сухом і білий розпочинаються 20. жовтня 1926 р. і триватимуть через 3 місяці. Вис-си приймаються на оден або два курси щодень між 8-1 та 3-6 год. попоз. На кінець курсу іспит і свідоцтво.

Жіноча спілка промислова 760 2-3 «ТРУД», Львів, Ринок 29

HEMOROJDY.

ЧІПКИ гемороїдальні

(з маркою когут) Гонсцького усувають біль, печення, кровавлення, свер-бління та зменшують гудзи (жалізи) «ГЕМОРОІДАЛЬНІ ЧІПКИ» з маркою когут — Рес. Мін. Публ. Здорова ч. 334 728 продають аптеки. 2-1

Найбільш упертий біль голови

успівають оригінальні порошки з «когут» 728 а) ком. 7-1

Звичайні Загальні Збори

Кружка У. П. Т. в Дорогобичі відбуваються в понеділок дня 23. жовтня 1926 р. в год. 12-й в позуле в кімнаті Народного Дому в Дорогобичі вул. Стан-ська 12 з наступним порядком денним:

- 1) Відкриття Загальних Зборів.
- 2) Відчитання і прийняття протоколу по-передніх Заг. Зборів.
- 3) Звіт уступачою Старшини і упр. шкіль: а) звіт секретаря, б) звіт касир, в) звіт голови комітету будови, д) звіт директору гімназії, е) звіт управи народної шкіль.
- 4) Звіт контрольної комісії.
- 5) Дискусія над звітом і ухвалення абсо-люторії Старшини Кружка і Контрольної Комісії.
- 6) Вибір нової Старшини, т. є. голови 6 членів і 3 заступників.
- 7) Вибір 3 членів Контрольної Комісії.
- 8) Вибір відповідників на Загальні Збори У. П. Т. у Львові.
- 9) Зміна статуту.
- 10) Внесення і запити.

За Старшини Кружка УПТ: в Дорогобичі Д-р Віктор Палавський, голова. Д-р Іван Блажівський, секретар.

Ширіть наш часопис!

...немає місця для хлібодів і каша-
ми втрачається; вони вивили, що у
крайній селітні вже зрозуміло, що мі-
сто для нього є тільки у всенародній на-
ціональній політичній організації.

НОВИНКИ.

— **Конфіскація.** У вчорашньому числі
«Дня» скомпільовано одну статтю
«Дня» конфіскації. Це 95. чергова конфі-
скація даного органу в цьому році.

— **Особисті вісти.** Богдан Лепкий,
який починає у найближчій часі викладати
українську університеті, приїхав на кілька
днів до Львова.

— **Концерт п'яністки В. Божейко.**
Вона неформально з музичних кіл, для
д. Х. п. р. відбудеться заходом Муз. Т-ва
і. Лисенка у Львові концерт п'яністки
В. Божейко, яка виконає п'ять творів
В. Божейко, яка виконає п'ять творів
В. Божейко, яка виконає п'ять творів

— **Переминься — твердиню.** Пред-
ставники військової влади, міської пере-
муніципальності і староства радили над
будовою лінійних фортифікацій ко-
лодів славної твердині. Виякло, що запер-
ення великих винахідників і стратегів
про зовсім нові методи майбутньої війни,
неодобіли в місті до попередньої, не
торкаються метод війни, яка може ве-
реться доконда Переминься. Зрештою пе-
решкою радний міста або член старо-
ства не має обов'язку знати всіх нових
методів приготування потайки до
майбутньої війни на широкому світі.

— **Значіння дитячого журналу.**
Міська польська преса приносить звістку,
що редактор польського дитячого часо-
пису дістала за свого довголітнього пра-
цю «Польський респітут». Микохитъ пе-
реводимо паралель, як наша суспільність
стваряється до свого дитячого журналу.
Прегарно видаваний «Світ Дитини» має
таку малу кількість передплатників, що
ж з дива важко вийти: як і чия наша ро-
дінь заховують своїх дітей? Сотки укра-
їнських родин у Львові може навіть і не
мають, що такий журнал існує. Зовсім
природно, що діти виховані в атмосфері,
яка має таке зрозуміння для журналу, зро-
стають пізніше на громадян гідних орде-
ру за неграмотність.

— **Бандитизм.** Перша урядова функ-
ція кати в польській республіці кати,
який зрештою урядово існує і бере пен-
сію буде виконана у Варшаві: повість
жизні Е. Збоніска, за кілька злочинів. —
У Варшаві почався процес проти «відо-
мого ордината» Віспінга, який у 1918 р.
спалив село в гродненській повіті і за-
стріляв багато селян. — Другий «сенза-
ційний» варшавський процес ведеється про-
ти буш, військового урядовця Кудков-
ського, обвинуваченого у пошматуванні
на кулі жінки Михаловської. На розпра-
ву пропозують склику домовину і за-
бальсмовані тілом Михаловської. —
Перед львівським судом присяжних стає
під банда, що була зорганізована «сла-
вним» Залісним, (про якого смерть пові-
домляла вчора преса). Ця банда нападла на
людей у жовтійска повіті. Бандити
скарились у хаті багатого селянина з
Рудань. Розправа при 50 свідках трі-
ватиме з тиждень. — В околиці Любачева
гуляє якийсь бандит, який нападає на про-
хожих селян і ховається в лісах.

— **Нещасне кохання.** Два трагічні
випадки трапились учора у Львові на під-
кладі «нещасного кохання»: капітан Го-
ладський посягнув на самогубство, по-
стригав до себе на пласі Бернардинський
жук не по військовому, бо в житті; 29-
літній шлюсар Понель віддавна задріс-
яв за свою наречену, перестригав її в
око та груди, також на вулиці, в самій
півночі. Романтичний настрій закоханих
жук, кажуть, піднесений під впливом кіна.

— **Пам'ятники у чужинців.** У Відні
арголошенко зібрав на пам'ятник Ріхарда
сигера. — В Дебріні на Мадридській
мисленню перший пам'ятник відомому
малярському політичному Стефанові Тісі,
застраченому в пам'ятник днях 1918 року.

— **Зміна прапору?** Комісаріат за-
кордонних справ СРСР. мав бачити по-
ставити внесок, щоби до теперішньої офі-
ційний радянський червоний прапор зро-
бити трохи різноманітнішим, додаючи до
нього на волоніи зеленого коліру, а в
середній покласти золотий герб радян-
ського союзу.

— **Герни цифра.** Державний уряд
посередництва преси подає до відома, що
з кінем версія було у Львові 3803 без-
робітних, з чого 1500 умових пращовни-
ків. Коли рахувати, що тільки невелика
частина безробітних (головно інтелігентів)
існують за такого уряду, то цифра
дає небесних, що не сіють і не оріють
у Львові небажати.

— **Жиди і релігійство.** У Львові
відчинили першу жидівську промислову
школу ім. д-ра Коркіса. Цей факт дає
підставу Жидам до великого сьвята, яке по-
чалося богослуженням у синагозі, де ра-
бин Фрайнд у довгий промові казав про
необхідність вернутись до старої тради-
ції предків-Танатів, які поруч студії над
гальмудом займалися теж рукоділлям.
Жиди, які до цього часу вправляли мо-
лок, а не мускули, працюватимуть відте-
пер в обох напрямках і примушуватимуть до
перебудови духовної та фізичної структу-
ри своєї суспільності. (Що ми маємо ка-
пати, коли до цього часу і візку не впра-
вляли?)

— **Вивичний часопис.** Німці посе-
ред безлічі часописів м'ють один, д. с'ять
оригінальний, який виходить у вівніч, під
редакцією ред. вівніч, а про співробіт-
ників вівніч. Називається «Ліхтарик», має
20.000 читачів, виходить у Гельсінкі, де самі
вівніч його складають. Поважала вона ви-
падково, наслідком спеціального розпо-
рядку для директорів вівніч, які мали
обов'язок щодня інформувати вівніч про
те, що діється в світі. Директор вівніч
у Гельсінкі рішив, що воєного губоно не роз-
повіш і краще все не списати. А що вівніч
люді з хистом до пера, ідею було легко
адітисити. У задання часописів нема
політичних статей, а тільки точна хроніка
світлових подій, фейлетони і вівніч. Він
розглядається від усіх бруківх лівнісх
часописів тим, що про злочини, вівніч,
злочинства та ошуканства вгадується там
дуже мало.

— **Повна п'яніст.** Париский
трибунал 1-ої інстанції розглядав цимі
днями річку скаргу. Месіс Жак Пальміс
домагається від префекта поліції 100.000
фр. відшкодування за затримання тлілих
останній спосіб, спектру. Ця дама вмерла
ще в 1918 р. і її тіло, згідно з її запові-
том, спалили. У цивільних книжках не
вписали точно її прізвища і після якогось
часу урну з пороком небіжчи зникла.
Пальміс не може погодитись з такою ма-
теріальною та моральною втратою і оза-
начив її на 10.000 фр. Його боронить
один з найбільших адвокатів Франції Ан-
рі Робер.

— **Світлова хроніка.** Рабіндрнат Та-
горе індійський поет, що їздить з відчи-
таннями по Європі, запледжує у Празі.
Французький поручник-летун Парно, що
втратив підчас війни обі ноги, заложився
за 40.000 дол., що на протязі 6 років о-
бійде на дерев'яних протезах тричі зем-
лю доконда. — У «королівській долині» в
Єгипті відкрили старинний цвинтар за 3000
літ перед Хр., а в гробі одного Фараона
чудово збережені фрески. — В 1925 р.
відвідало Францію 26.000 Американців, з
яких кожний пересік лише там 1028
доларів себто на франки, прилучи суму
4.950.520.000. — У Цешині відконали цілю-
ще джерело зовсім споріднене з відомою
«Нафтусею» у Трускавці.

Пам'ятайте, що всякі збірки на
нагробник на могилі І. Франка
треба посилати до Центробанку
(Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на
щадничу книжечку ч. 7910.

З театру й музики.

Український театр Миколи Орла-
Стельника.

Від травня ц. р. виступає на Волні
український театр під проводом буш. ре-
жисера й директора Українського Держав-
ного Театру Миколи Орла-Стельника. У
склад театру входить артистичні сили
з таких те. трі: 1) буш. Українського
Державного (М. Орла-Стельник, Орлова
Марія); 2) Львівського «Бесіди» (Ситов-
ський Гр., Шимко Ол., Шафарчук Юх.,
Жарова А., Віліська Ол.); 3) Садов-
ського (Дольний Вік.); 4) Суходольського
(Шимко); 5) Старичинського й Сакаганського
п. Никольська М., Сторощук Тамара);
6) Глаз-Колісниченка (Жорова Г.) та арти-
сти й артистки: Сидих-Стельник Дм., Ни-
кольський Волод., Залісний П., Дробітько
Вас., Славченко Петро, Крижанівський,
Козачок Гр.; п-і Крайнова Олена, Крижа-
ніська, Дубіньська Ольга, Яковенко Лисав,
Дольна Марія, Якубенко Наталка, Ольга
Біліньська Я. ин.

Театр має власну оркестру, історичну
й побутову гардеробу, перуки, бутафорію.
Зі сталою місією побуту — Лушча театр
вихав у турне по містах і містечках за-
хідно-українських земель з репертуаром
українських і світових драматургів. Відбу-
лись між ними вистави в містах: Луцьк,
Ківерці, Рожичі, Любомль, Матіїв, Ко-
вель, — що проходили скрізь з успіхом.
Громадянство без ріжниць національностей
з захопленням ходило на вистави. Присне-
м вражіння робить гра власної оркестри:
гарне технічне виконання музичних творів
стає публіку, також неукраїнську, до
театру. З Ковеля, де театр виступав успіш-
но цілий тиждень, виїжджає він до Сарн
і Рівного.

О. А.

Концерт Російського Національ-
ного Хору в Берліні.

В неділю, дня 3. жовтня, відбувся в са-
лі Палати Півня Пруського Союзу доброді-
льний концерт, улажений проф. Бергом
при співучасті Російського Національно-
го Хору під проводом Анарєвського й
балайковської оркестри. Продукції Хору,
якому співали також Українці, вивали
цілком добре, однак, як видно з рецен-
зій, не потрапили задоволити берлінської
мобілізної публіки, що прийняла до не-
арівних виступів Хору Коїніна та до
менше майстерних, але все таки добре
аспіраційх хорів доносних і кубанських ко-
ллекцій. Хор відіслав також три українські
підліс («Ой летіла горлиця», «Козак від-
лідає», «І Червоний») в українській мо-
ві, хоч у програмі було заявлено, що всі
підліс співатимуть по російськи.

Концерт Г. Гушлявничіної.

В суботу, дня 23-го жовтня, відбуде-
ся в салі Бетовена у Берліні самостійний

ВІДГУКИ ДНЯ.

«Наші» за границею.

Заграниця весь час досить скептично
ставиться до відомому про українизацію
на Україні. Вона попросту не вірить тому,
що не може цієї українизації оглянути
абсолютно власними очима і послухати мо-
ви власними вушми.

Але тепер відай заграниця змінить свою
думку і то, думаю, змінить основну. А
зміна ця наступить під впливом віден-
ської преси, яка мала нагоду приглянутись
українізованам Українцям.

До Відня приїхала футбольна дружина
з Харкова на замігання з робітничою дру-
жиною Австрії.

Українська дружина перший раз висту-
пала в Європі і тому нам серце росло.
Ось, мовляв, пропаганда добра. Появиться
аарз у всіх часописах: «Україна проти
Австрії», «Україніч у Відні», «Харків-Ві-
ден» або щось дуже до цього подібне.

Та прийшли німецькі часописи і наше
серце як швидко росло, так і швидко
впало, немов паса на недобрех дріж-
джах.

«Die Russen in Wien», «Russische Arbeit-
ernachricht», «Russische Fussballspieler»
і т. д. і т. д. куди не глянь, усюда:
«Russen», «Wien», а про Українців ні
чирчик. Так, немов би в цілім складі дру-
жини одного Українця не було. А пре-
сін, судячи по назанськах, то, бодай хоч
Кондратенко Малорос. Те одне «енко»
рятує сяк-так ситуацію, бо справді з
решти граців ніяк не можна пізнати, що
вони з України.

Що правда, тим разом не дуже то й
жалко, що часописи пописали про Русів,

концерт оперової співачки п. Гені Гуша-
левничіної, що вже від кількох літ співає
з успіхом у берлінській державній опері.
П-на Гушалевицна, донька покойного о-
перового співака Гушалевица, завісіла ра-
до брала участь в українських концертах
і репрезентативних виступах ук. аїнської
берлінської колонії, тому треба сподіват-
ись, що всі Українці являться на її кон-
церт.

Дописи.

Снятин. (Рівня українського шкіль-
ництва. — Поліційна система шкільної
влади. — Державний інспектор шкіль-
ної — пресом повитового відділу Т.
Ш. Л. — Шкільництво українського шкіль-
ництва). У сьнятинському повіті було за-
Австрії в 40 громадах 40 шкіл з україн-
ською викладовою мовою; так було і до
цього року. По переверненні шкільної
поліції польська шкільна влада переміняла
29 шкіл на українські, а тільки 11 шкіл
лишилось українськими. Є це школи май-
же всі однокласні. Шкільний плещістий
перевели українські родині в кожній гро-
маді і поплітисували майже без виїмку
домогання за рідиною школою, з вірою
справедливості шкільної влади. Полки,
користуючи з того, що підписи на поль-
ських деклараціях не потребують потвер-
дження, нафабрикували декларації за
польською школою, яких ніхто ніде й ні-
коли не стверджував. Участь у цьому фаль-
шуванні брало активно польське учитель-
ство, державна поліція і загалі шовіні-
стично настроєні члени польського грома-
дянства. І так: Томашевський, управитель
школи в Заболотіві, нафабрикував 27 під-
писів у Хлібичині і тільки, де нема ніяких
Полків, а в школі ані одної польської
дитини! Всеж таки школу зутрацьковано.
Учителька Класевичка в Галицьких «ла-
биринтах» більше як 20 підписів Полків,
хоч у громаді нема також зовсім поль-
ських жителів, а в школі ані одної поль-
ської дитини; в результаті школу зутра-
цьковано. В Красноставі жінка учителя
Острівського назабрала з «повітря» під-
писи родині і хоч ані в громаді, ані в
школі нема ані одного Полків, школу
всеж таки зутрацьковано. В Зібрівні
сповняв що місію один з поліційних за-
болотівського постеруку Атаманчук. Укра-
їнська преса нотувала свого часу випадки
з села Волчківки, де Полки вносили де-
кларації, що хочуть польської школи для
своїх пірничих дітей! Інспектор Шеме-
льовський, як пресом повитового відділу
Т. Ш. Л. промовував по тих селах, де
було по кілька польських дітей, або тім-
часові дітей латинського образу — окремі
польські школи, позабірали з державних
шкіл учительки і казав їм по тих «шко-
лах» учити. Платили ці учительки побира-
ли з державної каси, а громади мусили
давати опал і обслугу. Такі «школи» бу-
ли в попередній році в Стеніві для 7 поль-
ських дітей, в Потіку для 9, в Волчків-
ках для 12, в Новоселіві для 5, в Рудин-
ках для 8. Ці «школи», злучено тепер з у-
країнськими з тим, що дотичні школи пе-
ремінено на так звані мішані, а в дійсно-
сті на польські, бо ось з початком шкіль-
ного року вишшов нахал від інспектора
Шемельовського, в якому приказується у-
чителькам в першій класі польською буча-
жати. Крім вище наведених громад зутра-
чено школу в Дукрові, до якої на
180 дітей ходять двоє польських. А далі

бо дружина грає так, що не названо
«Die Kunst der Primigen», але всеж таки.
Видно всі грачі поклялися поступ і значе-
ня українизації по. російськи.

З другої сторони поклялися би той,
хто думав би, що українська мовця дру-
жина іхала на те до Відня, щоб показати
себе Українцями чи добрими грачами.
Ні!.. Воно не в тім стук.

— Дружина виступила в червоних со-
роках...

Як говорив, так говорив, як граєш,
так граєш, але головне, щоб краса че-
рвона була, бо цього до пропаганди треба.

Якби я був Остапом Вишню, то зава-
таш шкварив би:

«Пріхали наші у Відень...
Що пріхали — то правда, а що ва-
ші — то не дуже.

Стрібля Німчик «нашого»:
— Sie sind aus Ukrania?!

— Ну, да, мы русские люди! (З укра-
їнізованого Харкова українизовані грачі
значать).

А прощаючись:
— Es lebe das rote Russland!
— Слава, таваристі!

І українська дружина відіхала во сла-
ву далішні виступи.

Стільки повинен би Вишня.

А я від себе ще одне додаю.

Німецькі часописи такі повинні були
догадатись, що то українська дружина.

Вона сиділа цілий тиждень у Відні і
хваллялась весь час, що робиє Австрійців
на порох.

Вийшло зовсім не так і по тім саме мож-
на було пізнати, хто воки і відікля.

Галичанин Чинка.

ше: У Тростянці, де нема ані одного По-
лька, в Іллічів, де на 300 дітей ходять
четверо польських, в Альбініві, де нема
ані одного Полків, в Залубіві, де на
85 дітей ходять двоє польських, в Русові,
де на 140 дітей нема ані одного Полків,
в Півдасіві, де на 160 дітей є 5 латин-
ників, у Кувачині, де нема в школі ані
одного Полків. Крім того зутрацьковано
школу в Микунічіві, Устю (2 Полків),
Олешкові (3 Полків), Тулукові (2 Пол-
ків), Борціві (на 60 дітей одна польська
дитина), Карлові (4-о класова, зутрацько-
вано для 3 польських дітей), Видинові
(для 5 Полків), Завалю (де на 190 дітей
нема ані одної польської дитини), Кияку
(де в школі нема ані одного Полків), в
Попеличках (для одної польської дитини)
і т. д. Несправедливості польської шкіль-
ної влади показав особливо ясно що-
до міських шкіл у Снятині й Заболотіві.
В місті Снятині як в хлопській, так і в
дівочій семінальській школі ходять укра-
їнських дітей по половині, а другу поло-
вину становлять Полки й Жиди. Хоча
поверх 260 українських родин внесло
православні декларації за українською
школою, нам не тільки не дали україн-
ської школи, але навіть польських не зу-
трацькували. В містечку Заболотіві до
хлопчачої школи ходять 104 Українці і
31 Полків; хоча 84 батьків внесло де-
кларації за українською школою, їх до-
магання не сповнено і школи навіть не зу-
трацькувано. Так само мається справа з
дівочою школою, до якої ходять 112
Українок і 56 Полків; хоч 85 батьків в-
несло декларації за українською школою,
їх бажання не сповнено, а школа далі те-
сто польська. — Шкільний інспектор Ше-
мельовський дуже ревно заопікувався у-
країнським учительством. Учителі Укра-
їнці чи учительки Українки додає «ні-
кого» у виді учительки Полків, які
дає прикази: «Pani wie, de tam krownyj
Ukrainiec. Pani musi uwazac, co on robi w
domu, co w szkole, a co w gmieie i o
wazyw kien to dziedzic». Як далеко ця опі-
ка смага, хай послужить факт, що мав
місце в Тулові, де учителька Полків вла-
дає в молодіє подружжя, що з дозволу
сільської хатині і заявляє, що з дозволу
інспектора їм паніє трымат на класі!
і wiktowac. — У школі в Карлові учениця
Наталка Омишук не спінала гімну «Boze,
scoj Polko». В кімнати дія описи являється
а школі поліція і встанові Залуче, пере-
слухує дітей і матір Наталку... Хто дав
знати поліції, на чий приказ пі дохолоди-
ло робленю, в повіті є тільки одна думка.
В чий самі селі зложився дитиний гуток.
В чий самі селі зложився дитиний гуток.
В чий самі селі зложився дитиний гуток.
В чий самі селі зложився дитиний гуток.

Відроджена завдяки версальському трактатові Польща кинулася будувати своє шкільництво. Його будувати переводжено стихійно, але без відповідних основ, без кваліфікованих сил. А наслідок того такий, що на високі школи зголошувалась молодь, особливо з приватних середніх шкіл, мало або й зовсім не підготована до університетських студій. Але вся та маса напливає до високих шкіл, обнижуючи рівень науки.

Серед юнішої студентської молоді великий відсоток, навіть більшість становить молодь, що походить зі сфер ремісничих, робітничих і селянських, яка серед невимовної нужди бореться за здобуття університетського диплому, а виходячи переслідуючи, що вже саме posiadання такого диплому викладає на державу обов'язок заповнити кожному абсолютованому університету урядову посаду. Та з глутку фальшива і нездорова думка, яка поширилася в сферах нашого пролетаріату, селянства і незалежних католіків, є безконечність найгіршої католічеської пролетаріату: умовою — викрадення і марконтентів, які не можуть зрозуміти, що навіть найбагатша держава не може складатися з самих урядовців.

Це явище є дуже непожадане, ослаблюючи продуктивні сили громадянства. Дипломовані студенти приймають голодом. Не може бути безсид при задоволенні їм незалежного існування, бо ремісничі і робітничі заробітки є о ціле небо вищі від голодових платень урядовців. Також середні школи є переповнені. Коли Франція зі своїми 40 мільйонами населення, Франція — провідниця європейської культури, має в середніх школах 100.000 молоді, то відстала Польща з 30 мільйонами населення має їх аж 220.000. І вся та молодь пре у високі школи — тоді, як фахові школи свігеть пустками. В краях західної Європи, в краях з високою культурою й імпульсивною цивілізацією справа маєтсь якраз навпаки.

Ось в головному провідні думки обох ректорів. Метою їх стримати залиш високих шкіл величезною масою, здебільшого мало підготованою до університетських студій молоді. Одночасно вказують вони на потребу обмежити переповнення також середніх шкіл, звертаючи молодь до шкіл фахових, направляючи її на шлях продуктивної праці.

Між промоваи обох ректорів є одна основна ріжниця. Коли ректор

найстаршої і найповажнішої польської високої школи (краківської) виставляє потребу дотору найспосібнішої молоді до університетських студій, без огляду на її походження, — то ректор „кресової вишньої“ бажав би виключити від здобування знання пролетарську і селянську молодь. Та це вже специфічна прикмета „к-есового ліцаря“, який під пролетарською і селянською молоддю розуміє в першу чергу молодь українську.

Інагурація по польських високих школах перемінилася в апел до старшого громадянства і до молоді, визнаючи їх позадуватися над соціально-господарськими здвиженнями, над змінами і перемінами, над теперішніми потребами і вимогами, над своєю долею і майбутністю. Ця проблема в немалій мірі торкається також нас. А тому над нею ми не повинні перейти до денного порядку.

о широкому світі.

Що обіцяно Словакам. „Словак“, орган слов. народної партії повідомляє, що през. міністрів Швеція обіцяв іменем уряду повернути Словаччині її питомий національний і християнський характер, а словацьку мову ввести не тільки до всіх шкіл, але також до всіх урядів на Словаччині як офіційну мову. Місяця урядовців мають бути відтепер обсяджені тільки Словаками. Сконфісковані церковні добра будуть повернені. До політично засуджених Словаків буде приноврелена широка амнесія, цензура буде обмежена до мінімуму. Представник католицької народної партії (о. Глінка?) увійде до кабінету.

Конференція домінії. Дня 19 жовтня відбулося отворення конференції домінії британської імперії в урядовій резиденції прем. Болдуїна при Давінгстріт у Лондоні.

Трупи в мексиканському парламенті. У мексиканському парламенті прийшло до революційної стрілянини. Вбито трьох послів. У місті велике свхвилювання. Палати губернатора пильнує військо.

Домашня війна в Китаю. Домашня війна захопила околиці Шан-

гаю. Дільниці, замешкані Європейцями, побоюючись, щоби до міста не ввійшов неприятель, організують власні відділи добровольців. Усі чужинські канонірки зібрано в пристані, відки найближше можна боронити європейську дільницю. „Дейли Ньюз“ повідомляє, що в Шангаю проголошено стан облоги. Довкола міста викопано шанці.

Маніфест міжнародних фінансистів. „Пті Журналь“ повідомляє, що маніфест найповажніших фінансистів Європи й Америки буде оголошений в середу рівночасно в усіх столицях світа. Маніфест обговорюватиме економічне і фінансове положення Європи після війни і домагасться переведення устійненого плану для поправи тих відносин. Маніфест поручить теж справу скасування митних кордонів в Європі. „Пті Журналь“ каже, що маніфест може буде найповажнішим документом від часу підписання Версальського договору.

Організаційний рух.

Політичний день в Турці над Стр.

День 14. жовтня ц. р. став пам'ятним днем в історії Турчанщини. Цього дня відбули в Турці дві організації перегляд своїх сил — а свою чергову суму розподілили цього дня в Турці також „хлібоїди“, що тепер виступають під шумною назвою Українського Народного Союзу (УНС).

Повітова Управа Українського Національно-Демократичного Об'єднання скликала всенародне віче до селі „Народного Дому“. Велика зала типопресу по берету, гостила поверх 1000 учасників. Між присутніми 18 священиків, кількох інтелігентів, а решта селяне зі всіх закутків турчанського повіту.

Віче відкрив о. декан Вол. Венгрінович з Тарнави Високої, вказуючи на загрозливі, яку переживав наш народ. До президія віча увійшли: д-р Мирон Кондрат і Іван Копитчак-Макар з Турки, о. Іван Тимчук з Бельової і Андрий Пилипчук з Россоха. Предсідник д-р Мирон Кондрат у своїй промові зясував завдання віча і повідомив присутніх про порядок нарад. Відтак делегат Центрального Комітету У. Н. Д. О. зі Львова п. Олександр Черкавський й вголосив реферат про політичне положення нашого народу, про потребу політичної організації і пояснив програму Національного Об'єднання. По рефераті виклалася гаряча дискусія. Промовляв кілька наворотами ший ряд бесідників. Сеньзано викликала поява хлібоїдів в особах двох тулів турчанської хліборобської експлуататори: Івана Заліщука і Володимира Білинського з Турки, які плели теревені і перехвалявалися, що хлібоїди

БРАТЯ ШТАУБЕР

площа Марійська 7.

поручає як заше лямові плаші, сукні, футра і трикотажі

Ціни низькі.

Ціни низькі.

на партія „жовтої“, „жовтої“ і т. п. Добу відпаву одержали вони від громади Василя Кресківського з Ільни, Івана Мартич-Яворського з Турки, Михайла Турчанського з Меліничного й інших. Політика покінчилася повним розгромом хлібоїдів. Посилалися з селі околиці й епітети на адресу хлібоїдів, так, що президія мусіла інтерв'ювати і тільки з трудом удержала розгорілих вісників у рівновазі. В розгріні неуряди хлібоїдів, пропери до стін, призналися знову до своєї поганой роботи. Вол. Білинський, викликав хлібоїдів і сказав так: „Так є ми є партія „жовтої“, дістаємо від уряду гроші і за це продаємо львівську політику. На нашу газету „Селянський Пропор“ дістаємо 12 тисяч золотих у місяць і цього не виправимо“. Досадними окликами обурення прикидали присутні що знову до відома. Промовляло ще багато бесідників, а окрім названих вище п. Комаринський й Дмитро Копитчак з Турки, о. Тимчук і Іван Копитчак-Макар. Усі бесідники визнавали до всенародної організації і виступали проти хрипів і роздробованих національних сил. Ухвалено резолюція з протестом проти покращення українського народу на полі шкільним, земельним, громадянським і повнотою самоуправління, вкочення прав на полі державним і проти безпартійного й нечужаного у культурному світі поведення супроти політичних акцій. Накінці ухвалено резолюцію і зазначено, щоб українське громадянство Турчанщини організувалося в рамках Українського Національно-Демократичного Об'єднання. Всіми голосами проти двох хлібоїдів приймали присутні цю резолюцію і це була найкраща відплата за пролетаріат. По останнім словах реферата і президія покінчено віче, по п'ятигодинних нарадах, відспіванням національних вісень.

Перше пішло місцевим клепалом від стіву д-ра Сохашького. Щоби зробити конкуренцію Об'єднанню, скликав до читальні Качковського і селі „близької жити“, де одначе зовсім не дописала публіка. Приїхав депутат Сербенський з Варшави і „три редактора“ зі Львова, що стигали зі всіх аудиторію ассу аудиторію, як діла з під костела — і по коротких „речах“ розійшлися. А школа. Делегати „руської партії“ приїхали, щоб довершити великого діла: футу чи об'єднання з „хлібоїдами“. Одначе спілки селі приїзд д-р Данилюк і Стовпюк зі Станіславова і містоголово „руської“ зі Львова. Через це справу хлібоїдівського об'єднання відложено до дня 7. листопада ц. р. і тоді на спільній нараді має бути проголошена відповідна „декларация“.

Політичний день 14. ж. в Турці зворотним у житті Турчанщини. Відбуті цього дня оба віча доказали, що в Турчан-

В. Лещинський.

Заспокоювання м'н Залеського.

В галицькій справі. — В польській справі.

(Від власного кореспондента.)

(Докінчення.)

Дійсно ще перед впливом 24 години, 18. квітня ввч в 7. годині рані, секретар британської делегації приїшов до Г. Д., щоб його повідомити, що попереднього дня вечером Найвища Рада постановила важне рішення в польсько-українській справі, тай щоб адержати його вніад. Ведення переговорів у справі замирення на галицькій фронті поручено шефові генерального штабу американської армії і делегатові на мирову конференцію генералові Білсові з відомим американським географом проф. Бааманом, як політичним знавцем і дорадником. В сам страстний тиждень 1919 року визначені Найв. Радою делегати перевели довгі і важкі переговори з Г. Д.-ом (котрому в тих днях з великою поштивою пом'гав п. Іван Петрушевич, колишній директор „Народної Торговлі“). Серед тих переговорів ген. Біліс присилував п. Падеревського телеграфічно вислати польській команді на галицькій фронті зредегований галицьким делегатом гарантійний приказ. Для польсько-українського замирення аложилася окрема комісія під проводом генерала Воті, яка в зміслі галицьких суттєстий випрацювала офіційний антантський проєкт завішення зброї, без порівняння нам корисний від Вертелсміського проєкту (мужни. нафтова область у нашій демаркаційній домні). Одісля україн-

ська делегація була принята Радою Чотирьох і Клемансом. Та всі ті безперечні й безсумнівні успіхи дипломатичної праці, безконечних інтервенцій і томлячих конференцій були перечеркнені невдачею на полі битви, спричиненою ворожим віроломством, нещасливим збігом обставин та українською організаційною нездарністю. Одначе все те вже виходить поза межі цього оповідання, присвяченого епізодові з п. Залеським.

Воно так само сюди нині не належить, як не належить сюди нині й абсолютно невідомо українському загальному довга, многоактова, надзвичайно складна і драматична історія удач і невдач наших у боротьбі за т. зв. статут для Галичини, в другій половині 1919 і в перших місяцях 1920 року...

IV.

Вертаймося до п. Залеського і його ролі в галицькій справі в подовині квітня 1919 року. Визначене собі п. Пілсудським і Падеревським завдання: вдавати, що польська сторона буцім-то справді хоче мирної розвязки галицько-польського напруження; що зосібна вона широч хоче стати на домаганні Англії і Америки за включити завішення зброї; давати англійсько-американському крилу антанти відповідні цій грі задоволення, тай давати українській стороні від-

повідні заспокоєння, все на те, щоби вискати на часі і дозволити польській армії доконати перегрупування, неминучого з огляду на приїзд Галерівських дивізій, — завдання те п. Залеський виконував пильно й старанно. Навіть занадто старанно і так старанно, що противна сторона просто не могла не розізнатися в тій грі, в польській грі; занадто вже велика дипломатична зручність п. Залеського в „заспокоюванні“ союзників і противника, не могла не викликати — як оправданого! — занепокоєння противника, наслідком чого був ультиматум тай все, що далі за тим покотилося на париській ґрунті, і що — якби на місці, на фронті поміч Великої України Галичини була бодай приблизно сорозмірна до її „великості“, і як би галицький уряд був умів покласти кінець пайдократичному і некомпетентному режимові в команді галицької армії (на це заносилось було з приїздом генерала Лєсгара на галицький фронт) — могло було відвернути на другий бік воєнне і політичне щастя на галицько-польській фронті, військовим і політичним.

Не так сталося. Польська гра кінець кінців мала удачу — не без нашої в цьому заслуги; Галичина опинилася під Річпосполитою ще раз